

Расулуллоҳ соллаллоҳу алайҳи васаллам бошламагунларича, қўлларимизни узатмас эдик».

Муслим ривоят қилган.

Таом тановул қилишни бошлашда «бисмиллаҳ» айтилади.

Динимизда барча яхши амаллар тасмия («бисмиллаҳ») билан бошлангани каби таом истеъмол қилиш ҳам Аллоҳнинг номи ила бошланади.

Таом ўнг қўл билан ейилади.

Пайғамбаримиз Муҳаммад алайҳиссалом барча ишларни ўнгдан бошлашни яхши кўрар, жумладан, таомни ҳам ўнг қўллари билан ер эдилар.

Ҳар ким ўз олдидан ейди.

Таом лаган каби идишда келтирилса, ҳар ким ўз олдидан ейди, бировнинг олдидаги таомга қўл узатмайди. Чунки бировнинг олдидаги таомга қўл узатиш ғирт беодобликдир.

رَحَّحَ فِي أَمْرِ غُتْنُكَ: لَأَقِمْ لِسْوَهُ يَلْعَلْ يَلْصَقَ مَلَسَ يَبْأَنْبَ رَمُعَنْ
، فَحَصَّ لِي فِي شَيْطَانِي تَنَاقًا، مَلَسَ وَهِيَ لَعَلَّ يَلْصَقَ لَلْأُسْرَ
لُكْ وَهَلْ لِمَسْ، أَمَّغْ أَي: مَلَسَ وَهِيَ لَعَلَّ يَلْصَقَ يَبْأَنْبَ لَلْأَقْفَ
عَبْرَ أَلْأَوْرَ: دُعَبَ يَتَمَّطَ كَلَّتْ تَلْأَزَامَ، كَيْلِي أَمَّ لُكْ وَ، كَيْلِي مَيْبَ

Умар ибн Абу Салама розияллоҳу анҳудан ривоят қилинади:

«Расулуллоҳ соллаллоҳу алайҳи васалламнинг қарамоғидаги бола эдим. Қўлим товоқда бориб-келар эди. Шунда у зот менга: «Эй ғулом! «Бисмиллаҳ», дегин, ўнг қўлинг билан егин, ўз олдингдан егин!» дедилар. Шундан сўнг ейишим шундай бўлди».

Бухорий, Муслим, Абу Довуд, Термизий ривоят қилганлар.

Қўл билан еганда, таом учта бармоқ билан олинади.

Бундан кўп бармоғини ишга солиш очкўзликдир.

هِيَ لَعَلَّ يَلْصَقَ يَبْأَنْبَ لَلْأَقْفَ: لَأَقِمْ لِسْوَهُ يَلْعَلْ يَلْصَقَ مَلَسَ يَبْأَنْبَ رَمُعَنْ
، فَحَصَّ لِي فِي شَيْطَانِي تَنَاقًا، مَلَسَ وَهِيَ لَعَلَّ يَلْصَقَ لَلْأُسْرَ
لُكْ وَهَلْ لِمَسْ، أَمَّغْ أَي: مَلَسَ وَهِيَ لَعَلَّ يَلْصَقَ يَبْأَنْبَ لَلْأَقْفَ
عَبْرَ أَلْأَوْرَ: دُعَبَ يَتَمَّطَ كَلَّتْ تَلْأَزَامَ، كَيْلِي أَمَّ لُكْ وَ، كَيْلِي مَيْبَ

Каъб ибн Молик розияллоҳу анҳудан ривоят қилинади:

«Набий соллаллоҳу алайҳи васаллам учта бормоқлари билан ер эдилар ва қўлларини артишдан олдин уларни ялар эдилар».

Муслим, Абу Довуд, Термизий ва Насай ривоят қилганлар.

Таом суюниб, ёнбошлаган ҳолда ейилмайди.

Аввало, бу иш беодоблик, маданиятсизликдир. Қолаверса, ёнбошлаб ётган одамнинг таом юрадиган аъзолари – ичаклари, қорни, ошқозони ноқулай ҳолга келиб, фаолияти сустлашади. Бинобарин, у еган таомнинг ошқозонда қайта ишланиши, ҳазм бўлиши қийинлашади. Оқибатда инсон соғлиғига зарар етади.

مَلَسَ وَهِيَ لَعَلَّ يَلَصَّ يَبْنَلَا نَعُ، نَعُ لَلْ يَضْرَ عَفِي حُجَّ بَأْنَع
أَمْلَسُ أَلْ إِسْمَخْلَا أَوْر. أَئَكْتُمْ لُكَا أَلْ يَنْ؛ لَق

Абу Жухайфа розияллоҳу анҳудан ривоят қилинади:

«Набий соллаллоҳу алайҳи васаллам:

«Мен суюнган ҳолимда емайман», дедилар».

Бухорий, Абу Довуд, Термизий, Насай ривоят қилганлар.

Қўлдан тушган ва дастурхонга тўкилган таом олиб ейилади. Қўлда ва идишларда қолган таом юқларининг исроф бўлишига ҳам йўл қўйилмайди.

ن؛ لَق مَلَسَ وَهِيَ لَعَلَّ يَلَصَّ يَبْنَلَا نَعُ، نَعُ لَلْ يَضْرَ عَفِي حُجَّ بَأْنَع
وَمَاعَطَ دُنْعُ رُضْحِي تَحْوَنُ أَشْ نَمِئِي شَلُّكَ دُنْعُ مَكْدَحْ أُرُضْحِي نَاطِي شَلْ
أَهْلُ كَأَيْلُ مَث، يَدَّأ نَمِ أَوْبَنَاكَ أَمِ طَمِي لَفْ عَمُ قُلْ لَلْ أُمُ كِدَحْ أُنَمِ تَطَقَسْ إِذْ
يَأِي فِ يَرْدِي أَلْ هُنْ إِفْ، هَعَبْ أَصْرَ أَوْ عُلَيْ لَفْ عَرَفْ إِذْ إِفْ، نَاطِي شَلْ لَلْ أَعْدِي أَلْ
يِرَاخُ بَلْ أَلْ إِسْمَخْلَا أَوْر. هَكَرَبَلْ أُنُوكَتْ وَمَاعَطَ

Жобир розияллоҳу анҳудан ривоят қилинади:

«Набий соллаллоҳу алайҳи васаллам:

«Албатта, шайтон сизларнинг ҳар бирингизнинг ҳар бир ишида ҳозир бўлади; таомига ҳам ҳозир бўлади. Қачон бирортангиздан луқма тушса, ундаги нопокликни кетказиб, кейин есин. Уни шайтонга қолдирмасин. Фориғ бўлгач, бармоқларини яласин. Чунки у таомининг қаерида барака бўлишини билмас», дедилар».

Муслим, Абу Довуд, Термизий ва Насай ривоят қилганлар.

Таом еб бўлинганидан сўнг Аллоҳ таолога ҳамд айтиб, дуо қилинади.

Еб-ичгандан кейин шукр қилиб, ҳамд айтишда Аллоҳ таолонинг ёлғиз Ўзи ризқ берувчи Зот эканини эътироф қилиш бор. Шу билан бирга, бу ишда Аллоҳ таолога шукрни доимий янгилаб туриш маъноси ҳам бор. Шукр қилган бандага эса Аллоҳнинг Ўзи неъматларини зиёда қилиб беришни ваъда қилган.

Диёримизда овқатланишдан кейин қилинадиган дуолардан

«Алҳамдулиллаҳиллазий атъаманаа ва сақонаа ва жаъаланаа минал муслимийн» («Бизни едирган, ичирган ва мусулмонлардан қилган Аллоҳга ҳамд бўлсин») деган дуо кенг тарқалган.

نَمَّ غَرَفَ إِدْمَسَ وَسَوَّهَ لَعَلَّ يَلَّصَّ يَبَّنَّ لَنَا كُنَّ سَلَّ بِأَخْصَالٍ
نَيِّمَ لَسْمَ أَنْ لَعَجَّ وَأَنْ أَوْسَ وَأَنْ مَغَطَّ أَذَلَّ هَلَّ دُمَّ حَلَّ لَأَقْ وَمَا عَطَّ

«Сунан» соҳибларининг ривоятида:

«Набий соллаллоҳу алайҳи васаллам қачон таомланишдан фориғ бўлсалар: «Бизни едирган, ичирган ва мусулмонлардан қилган Аллоҳга ҳамд бўлсин», дер эдилар», дейилган.

Таомдан кейин икки қўл ювилади.

Расулуллоҳ соллаллоҳу алайҳи васаллам шундай қилганлар. Таомдан қолган юқларини ювиб, кетказиш юксак одоб намунаси дир.

Таомдан кейин аввал тиш тозалагич ила тиш тозаланиб, чиққан овқат қолдиқлари туфлаб ташланади.

Сўнгра оғиз чайилади. Агар тиш фуршаси ила ювилса, яна ҳам яхши бўлади.

هَلَلِ يَلِصُّ بِبَنِي لَعْمَانَ حَرَجٌ؛ هُنَّ عُلَلُ يَصْرَرْنَ أُمَّنَ لَلِأُنْبُؤِ دِي وَسَلِاقِو
الِإِيْتِ أَمْفِ مِاعَطِبِ اعْدَاءِ صِلَابِ أَنْكَ أَمْلَفِ، رَبِّ يَخِ لَلِ مَلَسَوِ هَيْلَعِ
هُ أَوْر. أَنْضَمَّ وَضَمَّ وَضَمَّ مَتَفِةَ الصَّلَاةِ لِمِاقِو، أَنْكَ أَمْفِ قِي وَسَبِ
يِرَاخُ بَلِ

«Сувайд ибн Нуъмон розияллоху анху деди:

«Набий соллаллоху алайҳи васаллам билан Хайбарга чиқдик. Саҳбога етганимизда, у зот таом опкелтирдилар. Толқондан бошқа ҳеч нарса келтирилмади. (Ўшани) едик. Сўнг у зот намозга тураётиб, оғизларини яхшилаб чайдилар. Биз ҳам чайдик».

Бухорий ривоят қилган.

Овқатланишнинг исломий маданиятига кўра ҳар бир мусулмондан таомдан кейин оғзини яхшилаб чайиши талаб қилинади. Бу ишни Набий соллаллоху алайҳи васаллам қилганлари ҳақида ривоятлар кўп. Мусулмонлар оғизнинг тоза-пок бўлишига доимо катта эътибор берганлар. Оғиз билан Қуръони карим, ибодат дуолари ўқилади, Аллоҳ таолонинг зикри қилинади, шунинг учун у доимо пок бўлиши, турли нохуш ҳидлар чиқмаслиги керак.

Таомни ёмонлаш мутлақо мумкин эмас.

Ҳар қандай ҳалол таом банда учун Аллоҳ таолонинг неъматини ҳисобланади. Ҳар қандай неъмат учун банда Аллоҳ таолога шукр қилиши лозим. Фақат онкўр инсонгина шукр ўрнига таомни айблашга ўтади.

هَيْلَعِ هَلَلِ يَلِصُّ بِبَنِي لَعْمَانَ حَرَجٌ؛ لِقِاقِ هُنَّ عُلَلُ يَصْرَرْنَ أُمَّنَ لَلِأُنْبُؤِ دِي رَبِّ يَخِ لَلِ مَلَسَوِ هَيْلَعِ
هُ أَوْر. أَنْضَمَّ وَضَمَّ وَضَمَّ مَتَفِةَ الصَّلَاةِ لِمِاقِو، أَنْكَ أَمْفِ قِي وَسَبِ

Абу Ҳурайра розияллоху анху деди:

«Набий соллаллоху алайҳи васаллам ҳеч қачон бирор таомни айбламасдилар. Агар иштаҳалари тортса, ердилар. Кўнгиллари тусамаса, тарк қилар эдилар».

Бухорий, Муслим, Абу Довуд ривоят қилганлар.

Мусулмонлик одоби ҳар қандай таом тановул қилганда уни мақташни, айбламасликни ва таом тайёрлаган шахсга ташаккур изҳор қилишни тақозо қилади.

Таом тайёрлаган шахс таом тановул қилган кишига яхшилик қилган шахсдир. Яхшилик қилган кишига эса ташаккур айтиш лозим. Зотан, умумий қоида шуки: «Одамларга ташаккур қилмаган Аллоҳ таолога ҳам шукр қилмайди».

Таомни дастурхонда тартиб билан тановул қилиш юксак одобдир.

Расулulloҳ соллаллоҳу алайҳи васаллам доимо шундай қилганлар. Саҳобаларни, сиз билан биз умматларини ҳам шундай қилишга ундаганлар.

Таомланишдан Аллоҳ таолонинг ибодатига, тақвосига тайёрланиш ният қилинади.

Овқат ейиш лаззатланиш ва фахрланиш учун бўлмаслиги зарур. Шундагина инсон қилган нияти туфайли овқатланганига ҳам савоб олади.

Дастурхон устида камтарлик ила ўтирилади.

Кибр ва манманлик барча жойларда ҳам мусулмон инсонга тўғри келмаганидек, дастурхон устида ҳам тўғри келмайди.

Таом тановул қилишда шошилмаслик керак.

Таом аста, яхшилаб чайналади, бунда беўхшов овозлар чиқишига йўл қўйилмайди. Шошилиб овқатланиш беодоблик ва очкўзлик аломати бўлиши билан бирга, соғлиққа зарар ҳам келтиради.

Таомни керагидан ортиқча емаслик зарур.

Чунки бу нарса энг аввало исрофдир, қолаверса, кўп таом еган киши ланж, лоқайд, ибодатларга бефарқ бўлиб қолади, яна кўп таом ейиш оқибатида одам семириб, турли касалликларга чалиниши ҳам мумкин.

عَلَى لَعَلَّ يَلَصَّ يَبْنَونَ عُنُوعُ لَلِ يَضَرَّ بِرَكَ يَدْعَمُ نَبِمِ اَدْقَمُ نَع
تَالُكُأَمَدَانُ بَابُ سَحَبٍ، وَنُطَبُ نَمِ اَرَشَاءُ عَوِي مَدَا أَلَمِ اَمِ : اَلِاقِ مَلَسَو
، وَبِ اَرَشَلُ ثُلُثُ وَ، وَمِ اَعَطِلُ ثُلُثُ فَا لَ اَحَمِ اَلِ نَا كُ نِ اِفِ ، وَبِ لُصِ نَمِ قُيِ
مُ كِ اَحَلِ اَوْ دَمَحِ اَوْ يَدْمُرُ لَ اَوْ هَا وَرِ ، وَسَفَنَلُ ثُلُثُ وَ

Миқдом ибн Маъдийкариб розияллоҳу анҳудан ривоят қилинади:

«Набий соллаллоҳу алайҳи васаллам:

«Одам боласи тўлдирадиган идишларнинг энг ёмони қориндир. Одам боласига қаддини тутадиган емаклар кифоядир. Агар жуда лозим бўлса, таоми учун учдан бир, шароби учун учдан бир ва нафаси учун учдан бир», дедилар».

Термизий, Аҳмад ва Ҳоким ривоят қилганлар.

Таомнинг бориға шукр ва қаноат қилиш, яхшисини ахтариб, ўзини овора қилмаслик мусулмоннинг юксак одобидандир.

Мусулмон киши турмушини яхши таъмин қилиш учун имкониятидаги барча ҳалол воситаларни ишга солиб, ҳаракат қилаверади. Аммо ризқ бериш Аллоҳдан эканини ҳеч қачон унутмайди. Шунинг учун ўзига берилган ризқ-насиба Аллоҳнинг иродаси ила бўлган, деб билади. Оз бўлса, норози бўлмайди, кўп бўлса, ҳовлиқиб кетмайди. Чунки Аллоҳнинг иродасига қарши чиқиш мусулмон одам учун тўғри келмайди.

Таомни якка-якка емай, жамланиб емоқда барака борлигини унутмаслик зарур.

«Устида кўп қўл бўлган овқат Аллоҳ ҳузурида овқатларнинг севимлисидир», деганлар Пайғамбар алайҳиссалом.

مَنْ كَلَّمَ لَفٍ لَاقٍ عُغْبَشَنَ الْوَلُكُنْ أَنْ اِنَّا لَوْلَا لَوْ سَرَّ آيَ قَعَامَ حَلَّاقٍ وَ
هَلْ لَمْ سَا أَوْرُكُذَاوُ مُمْكِمَاعَطِ لَعِ أُوْعَمَتْ حَافٍ لَاقٍ مَعَنَ : أَوْلَاقٍ نَوُوقَرْتَفَتِ
دُوَادٍ وَبَأْهَ أَوْرٍ يَهِي فَمُمْكَلْ كَرَابِي هَيْ لَعِ

«Бир жамоа одамлар:

«Эй Аллоҳнинг Расули, биз еймиз, лекин тўймаймиз», дейишди.

«Эҳтимол, тарқоқдирсизлар?» дедилар у зот.

«Ҳа», дейишди.

«Таомингизга тўпланинглар ва Аллоҳнинг исмини зикр қилинглар. (Шунда) сизларга унда барака берилур», дедилар».

Абу Довуд ривоят қилган.

Таом иссиқ бўлса, унинг совушини кутиб туриш ҳам таомланиш одобларидандир.

Таом иссиқ ёки жуда совуқ ҳолда ейилмайди, унга пуфланмайди, ҳидлаб кўрилмайди, хўриллатиб ёки чапиллатиб истеъмол қилинмайди.

دېر شوب تېتۇ اذ ا ت ن ا ك ا ه ن ا ، ا ه ن ع ه ل ل ا ي ص ر ر ك ب ي ب ا ت ن ب اء ا م س ا ن ع
ه ل ل ا ل و س ر ر ت ع م س ي ن ا ؛ ل و ق ت و ؛ و ن ا ح د ؤ ر و ف ب ه د ي ي ت ح ي ط ع ف و ب ت ر م ا
ي م ر ا د ل ا ه ا و ر ؛ ؤ ك ر ب ل ل م ط ع ا و ه ؛ ل و ق ي م ل س و ه ي ل ع ه ل ل ا ي ل ص

Асмо бинти Абу Бакр розияллоҳу анҳодан ривоят қилинади:

«У кишига сарийд (таом) келтирилса, ҳовури босилгунча устини ёпиб қўйишга буюрар ва:

«Расулуллоҳ соллаллоҳу алайҳи васалламнинг «Шунда катта барака бор», деяётганларини эшитганман», дер эди».

Доримий ривоят қилган.

Таомни пуфламаслик юксак исломий одобдандир.

Таом устида нафас олинмайди, агар у иссиқ бўлса, пуфлаб совутилмайди.

Луқмани олиб бораётганда оғиз катта очилмайди. Таом ейилаётган қўл коса ёки товоққа, дастурхонга силкитилмайди.

ه ي ل ع ه ل ل ا ي ل ص ه ل ل ا ل و س ر ي ه ن ؛ ل ا ق ا م ه ن ع ه ل ل ا ي ص ر ر س ا ب ع ن ب ا ن ع
د م ح ا ه ا و ر ؛ ب ا ر ش ل ا و م ا ع ط ل ا ي ف خ ف ن ل ا ن ع م ل س و

Ибн Аббос розияллоҳу анҳумодан ривоят қилинади:

«Расулуллоҳ соллаллоҳу алайҳи васаллам таом ва шаробга пуфлашдан қайтардилар».

Аҳмад ривоят қилган.

Таомни четидан еб бориш одобдандир, ўртасидан ва устидан ейиш беодобликдир.

لَا ق مَلَسَ وَهَيْلَعِ هَلَلَا يَلَصَّ يَبْنَلَا نَعُ هُنَعُ هَلَلَا يَضَرَّ سَابَعِ نَبَانَعِ
نَمُ لُكَايُ نَكَلَوُ هَفُحَّصَلَا يَلَعُ أَمُ لُكَايُ أَلَفِ أَمَاعُ طُمُ كُدَحَ أَلَكَا إِذِ
هُطَفَلَوُ يَذْمُرَّتَلَاوُ دُوَادُ وَبَأُ هَاوُرُ. أَاهَالَعُ أَمُ لُزْنَتَ هَكَرَبَلَا نِإِفِ، أَاهَلَفَسَا
هَطَسَوُ نَمُ أَوْلُكَاتُ أَلَوُ هَيْتَفَاحُ نَمُ أَوْلُكُفِ مَاعُ طَلَا طَسَوُ لُزْنَتَ هَكَرَبَلَا

Ибн Аббос розияллоху анхумодан ривоят қилинади:

«Набий соллаллоху алайҳи васаллам:

«Қачон бирингиз таом еса, товоқнинг уст томонидан емасин. Балки паст томонидан есин. Чунки барака унинг уст томонидан нозил бўлур», дедилар».

Абу Довуд ва Термизий ривоят қилганлар ва Термизийнинг лафзида:

«Барака таомнинг ўртасидан нозил бўлади. Бас, уни атрофидан енг, ўртасидан еманг», дейилган.

Таомни ўтириб ейиш одобдандир, тик туриб ёки юрган ҳолда ейиш беодобликдир.

نَع كَهَن مَلَسَ وَهَيْلَعِ هَلَلَا يَلَصَّ يَبْنَلَا نَأُ هُنَعُ هَلَلَا يَضَرَّ سَنَانُ نَع
مُ لُسُ مَوُ يَذْمُرَّتَلَا هَاوُرُ. دَشَأُ كَادُ لَقُ لُكَايُ أَلَفِ أَمَاعُ طُمُ كُدَحَ أَلَكَا إِذِ
هُطَفَلَوُ يَذْمُرَّتَلَا هَاوُرُ. دَشَأُ كَادُ لَقُ لُكَايُ أَلَفِ أَمَاعُ طُمُ كُدَحَ أَلَكَا إِذِ

Анас розияллоху анхудан ривоят қилинади:

«Набий соллаллоху алайҳи васаллам тик туриб ичишдан қайтардилар. Шунда:

«Ейиш-чи?» дейилди.

«У яна ҳам оғирроқ», дедилар».

Термизий ва Муслим ривоят қилганлар.

Муслимнинг лафзида:

«У яна ҳам ёмонроқ ёки чиркинроқ», дейилган.

Яқинда турган кишиларни, ходимларни ҳам бирга овқатланишга чорлаш юксак одоб намунасидир.

لَا أَقْمَلَسُوهُ لَعَلَّ يَلَصَّيْبُ لَوْلَا أَنَّ عُنُقَهُ لَلَّيْضَرَ رَعِيْرَهُ يَبْأَنَّ
عَمُّهُ دَعُوْقِيْلَفٍ وَدِيْبُ دُخْأَيْلَفٍ وَنَاخُدُوْرَحُّهُ مَاعَطُ مَدْخَا مَكْدَحَا يَفَاكُ إِذَا
عَبَّرَ أَلْأَوْرُ هَايَا هَمْ غَطِيْلَفٍ مَقُوْلُ دُخْأَيْلَفٍ يَبْأَنَّ إِف

Абу Хурайра розияллоху анхудан ривоят қилинади:

«Набий соллаллоху алайҳи васаллам:

«Қачон бирортангизнинг ходими унинг таомига, (таомининг) иссиғи ва тутунига кифоя қилса, қўлидан ушлаб, ўзи билан бирга ўтирғизсин. Агар кўнмаса, бир луқма олиб, унга егизсин», дедилар».

Бухорий, Муслим, Абу Довуд ва Термизий ривоят қилганлар.

Дастурхон устида гаплашиб ўтириш мустаҳабдир.

Расулуллоҳ соллаллоху алайҳи васаллам ва саҳобаи киромлар шундай қилганлар.

Таомланиш охирига етганда, ҳамма бирга дуо қилиб, ўрнидан туриши юксак одобдир.

Шунда ҳамма охиригача таомланиб, ҳеч ким хижолат бўлмай, барча баравар турган бўлади.

يَتِيْرُوْرَبُّخَبَّ دَابُّعٍ نَبِ دَعَسَدَنْعٍ مَلَسَوْهُ لَعَلَّ يَلَصَّيْبُ لَوْلَا أَنَّ عُنُقَهُ لَلَّيْضَرَ رَعِيْرَهُ يَبْأَنَّ
تَلَّصَّوْ رَارَبَّ أَلْأَمْعَطَلَّ كَأُوْرُومِئِصْلَالْ مَكْدَنْعٍ رَطْفَا لَأَقْغَرْفِ أَمَلَفٍ
دُوَادُ وَبَّأُوْرُ هَايَا هَمْ غَطِيْلَفٍ مَقُوْلُ دُخْأَيْلَفٍ يَبْأَنَّ إِف

«Набий соллаллоху алайҳи васаллам Саъд ибн Убоданикида нон ва ёғ едилар. Фориғ бўлган чоғларида:

«Ҳузурингизда рўзадорлар ифтор қилсин. Таомингизни аброрлар есин. Фаришталар сизга истиғфор айтсин», дедилар».

Абу Довуд ривоят қилган.

“Ижтимоий одоблар” китобидан

Шайх Муҳаммад Содиқ Муҳаммад Юсуф раҳимаҳуллоҳ